

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Р1 323/2022
15.06.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Марине Милановић, председника већа, Драгане Бољевић и Катарине Манојловић Андрић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Ивана Панајотовић, адвокат из ..., против тужених ББ, ВВ и ГГ, свих из ..., чији је заједнички пуномоћник Бојан Дончић, адвокат из ..., ради иселења, одлучујући о сукобу стварне надлежности између Вишег суда у Нишу и Апелационог суда у Нишу, на седници одржаној 15.06.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

За одлучивање о жалбама тужиоца и тужених, изјављеним против пресуде Основног осуда у Нишу П 1464/19 од 21.01.2020. године, **СТВАРНО ЈЕ НАДЛЕЖАН** Апелациони суд у Нишу.

Образложење

Основни суд у Нишу, пресудом П 1464/19 од 21.01.2020. године, усвојио је тужбени захтев тужиоца, тако што је обавезао тужене ББ и В да се заједно са својим личним стварима иселе из таванског простора куће у ..., улица ... број ..., у року од 15 дана од дана пријема преписа пресуде (став први изреке). Обавезао је туженог ГГ да омогући тужиоцу несметану државину таванског простора у року од 15 дана од дана пријема преписа пресуде (став други изреке). Одбио је као неоснован тужбени захтев тужиоца, у делу којим је тражио обавезивање туженог ГГ да преда тужиоцу кључеве од таванског простора куће у ..., улица ... број ... (став трећи изреке). Обавезао је тужене да солидарно исплате тужиоцу на име накнаде трошкова парничног поступка износ од 75.800,00 динара, у року од 15 дана од дана преписа пресуде (став четврти изреке).

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, жалбе су изјавили:

- тужилац у односу на одлуку садржану у ставу трећем и четвртом изреке, и
- тужени у односу на одлуку садржану у ставу првом, другом и четвртом изреке.

Апелациони суд у Нишу, решењем Гж 1859/2020 од 27.08.2020. године, огласио се стварно ненадлежним за одлучивање о жалбама тужиоца и тужених изјављеним против пресуде Основног суда у Нишу П 1464/19 од 21.01.2020. године и одлучио да списе предмета уступи Вишем суду у Нишу, као стварно и месно надлежном суду. У образложењу је указао, да како се у конкретној ситуацији тужбеним захтевима не установљавају, нити мењају стварна права, да се не ради о спору о непокретности, већ о спору мале вредности, с обзиром на означену вредност предмета спора у износу од

10.000,00 динара, а који износ не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе 16.01.2013. године, због чега је за одлучивање о изјављеним жалбама, стварно надлежан Виши суд у Нишу, на основу одредбе члана 23. став 2. тачка 3. Закона о уређењу судова.

Виши суд у Нишу, није прихватио стварну надлежност, већ је уз допис Гж 2531/20 од 03.06.2022. године, списе предмета доставио Врховном касационом суду, ради одлучивања о сукобу стварне надлежности између судова исте врсте. У образложењу је указао, да се у конкретној ситуацији ради о спору о непокретности, с обзиром на то да се тужбени захтев тужиоца односи на предају поседа, предметне непокретности и то како од тужених ББ и ВВ, који нису власници, тако и од старне туженог ГГ, који је сувласник на целој непокретности са тужиоцем, због чега сматра да је за одлучивање о изјављеним жалбама стварно надлежан Апелациони суд у Нишу, на основу одредбе члана 24. став 1. тачка 3. Закона о уређењу судова.

Тужба је поднета 16.01.2013. године. У тужби и у уводу првостепене пресуде је наведена вредност предмета спора у износу од 10.000,00 динара.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, је прописано, да, спорови мале вредности, јесу спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Одредбом става 4. овог члана, да, као спорови мале вредности сматрају се и спорови у којима предмет тужбеног захтева није новчани износ, а вредност предмета спора коју је тужилац у тужби навео не прелази износ из става 1. овог члана (члан 33. став 2.).

Одредбом члана 469. ЗПП, је прописано, да, не сматрају се споровима мале вредности, спорови о непокретностима, спорови из радних односа и спорови због сметања државине.

Како је у конкретној ситуацији предмет тужбеног захтева иселење из предметне непокретности и омогућавање несметане државине над истом, као и предаја кључева од исте, то је првостепеном пресудом одлучено о захтеву тужиоца који се односи на заштиту његовог својинског права на непокретности, односно својинско-правних овлашћења која произилазе из права својине у смислу Закона о основама својинскоправних односа („Службени лист СФРЈ“ бр. 6/80, 36/90, „Службени лист СРЈ“ бр. 29/96 и „Службени гласник РС“ број 115/05), због чега се ради о спору о непокретности.

Према томе, у конкретној ситуацији се ради о спору о непокретности, због чега се исти не може сматрати спором мале вредности у смислу члана 469. ЗПП, без обзира на вредност предмета спора означену у тужби и у уводу првостепене пресуде.

Како виши суд у другом степену није надлежан за одлучивање о изјављеним жалбама против првостепене пресуде, с обзиром на то да се ради о спору у вези непокретности, то је Апелациони суд у Нишу стварно надлежан за одлучивање о изјављеним жалбама тужиоца и тужених на основу одредбе члана 24. став 1. тачка 3. Закона о уређењу судова.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 22. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Марина Милановић,с.р.**

За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић